

1 OCTOBER 1923

No. 19

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Gij zult den Heere uwen God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uwe ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uwe kracht.

Markus 12:30.

Conferentie-toespraak van President Anthony W. Ivens.

De aard van maatschappelijke en godsdienstige wetten. —
Gepaste verwantschap tusschen kerk en staat. — Het woord
van den Heer betreffende geestelijke en tijdelijke zaken.
(Gehouden in de 93e Jaarlijksche Conferentie 8 April 1923).

Mijn oprecht verlangen, mijne broeders en zusters, is dat uw geloof mij, gedurende de weinige oogenblikken die ik dezen morgen zal innemen, in staat moge stellen door de zegeningen van den Heer van Wien ik afhankelijk ben, de gedachte die ik op dit oogenblik in mijn geest heb op behoorlijke wijze tot uiting te brengen. Ik wil eerst lezen het 12e hoofdstuk van Markus, beginnende bij het 13e vers:

Betekenis van Christus' antwoord aan de Pharizeërs.

„En zij zonden tot hem eenigen der Pharizeërs en der Herodianen, opdat zij hem in zijne rede vangen zouden. Dezen nu kwamen en zeiden tot hem: Meester, wij weten dat gij waarachtig zijt, en naar niemand vraagt; want gij ziet den persoon der menschen niet aan, maar gij leert den weg Gods in der waarheid: Is het geoorloofd den Keizer schatting te geven of niet? Zullen wij geven of niet geven?

En hij wetende hunne geveinsdheid, zeide tot hen: Wat verzoekt gij mij? Brengt mij eenen penning, dat ik hem zie. En zij brachten er eenen. En hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld en het opschrift? En zij zeiden tot hem: Des Keizers. En Jezus ant-

woordende zeide tot hen: Geeft dan den Keizer wat des Keizers is, en Gode wat Gods is."

Toen ik naar een tekst zocht om mijn korte bemerkingsen op te baseeren, dacht ik aan deze woorden van den Verlosser der wereld.

Dit zijn eenvoudige woorden en voor den oppervlakkigen opmerker van weinig belang, behalve dat het het feit doet doordringen dat in zooverre Israël in dien tijd schatplichtig was aan Rome, men haar oppermacht moest erkennen en zich onderwerpen aan het belastingsysteem, hetwelk zij zou kunnen opleggen. Een meer zorgvuldige ontleding van deze Schrift geven het, in verband gebracht met andere woorden van den Verlosser en het voorbeeld van zijn leven, een diepere en belangrijker beteekenis. Het zou omschreven kunnen worden op deze wijze: „Geef den mensch hetgeen den mensch behoort, en God datgene wat Hem behoort. Ik wensch deszelfs beteekenis te vertolken, zoodat wij dan lezen: Weest getrouw en onderdanig aan de wetten der menschen in de maatschappij, en aan de wetten van God in datgene wat behoort aan het Koninkrijk der hemelen.

Aard van maatschappelijke en godsdienstige wetten.

Ik veronderstel dat men in het vroegste tijdperk van het bestaan der menschen zag, dat het voor de bescherming en ontwikkeling der maatschappij noodzakelijk was wetten vast te stellen, en aan bepaalde personen macht te geven deze te handhaven. Schending dezer wetten onderwierp den overtreder aan straffen, min of meer streng, naarmate de overtreding. De uitwendige uitdrukking van godsdienst is de aanbidding, waardoor wij geloof toonen in een bovenaardsch wezen, aan wien wij getrouwheid en dienstbaarheid verschuldigd zijn. Sedert het begin der geschiedenis, zooverre als het het tegenwoordige menschelijk geslacht aangaat, heeft er gemeenschap bestaan tusschen onzen Vader in den hemel en Zijn kinderen die hier op aarde zijn. Op bepaalde tijden moge directe gemeenschap afgebroken geweest zijn, maar het is altijd wederom hersteld geworden, opdat de doeleinden van den Almachtige niet verijdeld zouden worden.

Zekere grondwetten zijn den mensch gegeven, waardoor hij bij gehoorzaamheid derzelve, in harmonie zoude zijn met den wil des Vaders, maar dit nimmer kan zijn, indien hij de gestelde eischen verwerpt. Deze eischen worden niet door dwang gehandhaafd, de straf is het verlies van datgene wat men zoude gewonnen hebben door gehoorzaamheid.

In tegenstelling hiermede verlangt de maatschappelijke wet gehoorzaamheid of wij willen of niet, en indien wij weigeren, wordt lichamelijke kracht aangewend om tot onderwerping te dwingen. In 't kort, gehoorzaamheid aan de wet der maatschappij is dwang, gehoorzaamheid aan de wet gegeven door den Heer is

geheel eigen keuze. Voor overtreding van de eerste is de mensch verantwoordelijk aan de wet die hijzelf geschapen heeft; voor overtreding van de laatste, is de mensch aansprakelijk voor Zijn Maker.

Vriendschapsbetrekkingen tusschen de kerk en den staat.

Ik weet geen andere vraag die de vredevolle vriendschap die er zoude bestaan tusschen bureu, gemeenten en naties, zóó heeft verstoord, als de valsche en verdraaide meeningen die heerschten betreffende de vriendschapsbetrekking, welke zoude bestaan tusschen de Kerk en den Staat, en de aanwending en uitwerkingen van de wetten, gegeven door den Heer en de wetten, vastgesteld door den mensch.

Het is duidelijk voor diengene die bekend is met het geschreven en gesproken woord van den Heer, dat er niet geweest is en ook nu niet is een gerechtvaardigde oorzaak voor niet-begrijpen, maar niettegenstaande dit feit is er altijd strijd geweest. Gij, die bekend zijt met de geschiedenis der wereld, weet, dat er tijden geweest zijn, waarin de Staat op onbarmhartige wijze oorlog voerde tegen de Kerk, en gij hebt ook bemerkt, dat de Kerk zoo mogelijk nog onmeedoogender oorlog voerde tegen diegenen, die met haar van meening verschilden of weigerden zich te onderwerpen aan haar verklaring van de geestelijke wet.

Voorbeelden van botsingen tusschen kerk en staat.

De strijd tusschen de Kerk en den Staat is nooit slechter of onbarmhartiger geweest dan die welke heerschte tusschen godsdienstbelijders en zij die voorgaven denzelfden Meester te volgen.

In 1487 beval het hoofd van een Kerk, niettegenstaande het feit dat hij den naam Innocentius had aangenomen, de uitroeiing van de Waldenzen, en Frankrijk, gehoorzaam aan het bevel, dreef hen uit hunne huizen, zoodat zij een schuilplaats moesten zoeken in de Alpen, of doodde hen die tot de beste burgers behoorden, omdat zij andere godsdienstige ideeën durfden hebben dan anderen.

De slachting van St. Bartolomeus zal nooit vergeten worden en den een of anderen tijd zal er voor geboet moeten worden. De Kerk zond den Hertog van Alva naar de Nederlanden met de volle macht om allen die niet orthodox in hun geloof en godsdienstige praktijken waren, uit te roeien.

Geen menschelijke pen zal ooit kunnen beschrijven, geen tong is in staat te verhalen de geschiedenis van het lijden en de onrechtvaardigheid die het Hebreeuwse volk opgelegd was, omdat zij in geloof verschilden. Verdreven van het Beloofde Land, het land hunner vaders, is hun het recht van burgerschap ontzegd geworden, en geweigerd deel te hebben aan de politieke en zakelijke

handelingen van de wereld. Zij zijn onbarmhartig vermoord geworden. Joodsche moeders hebben in doodsangst aangezien hoe de tongen uit de monden van hunne kinderen gerukt, hunne handen afgesneden en hunne lichamen geschonden werden, omdat zij weigerden hun geloof of den God hunner vaderen te verloochenen.

Wat ook hunne fouten geweest moge zijn, hoe zwaar ook de verantwoordelijkheid voor hun lijden op hen moge rusten, ik weet geen overeenkomst van geloof in en toewijding aan een ideaal, gelijk aan hetwelk geopenbaard werd door het Joodsche volk gedurende de laatste 1900 jaren. Dat zij het overleefd hebben en hun nationaliteit behouden hebben gelijk het nu is, is een van de wonderen dezer eeuw. Dat de Heer hun opofferingen zal erkennen en in Zijn eigen tijd en wijze, hen in hun vroegere plaats in Zijn gunst zal herstellen is zeker, want Hij die een bepaalde macht heeft om het te volbrengen, heeft het verklaard.

Godsdienstig fanatisme dreef de Puriteinen van de oude naar de nieuwe wereld, want zij hoopten vrij te zijn van bigotry en vervolging en zij waren daar nauwelijks gevestigd, of zij verbrandden onschuldige vrouwen, die beschuldigd werden van hekserij en dreven uit hunne gemeenten diegenen, die omtrent de Schriften met hen van meening verschilden.

Het was om het verschil in meening betreffende geloof en aanbidding, dat de Heiligen der laatste dagen van den Staat Missouri gedreven en hun bezittingen verbeurd verklaard werden, om een tijdelijke toevlucht te vinden in Illinois, van welken staat zij later emigreerden naar deze bergvallen, waar zij hoopten vrede te vinden en gelegenheid den Heer te aanbidden op hun eigen wijze.

(Wordt vervolgd.)

Visioen van de verlossing der dooden.

Op den 3en October 1918 zat ik in mijn kamer over de Schrift gebogen, terwijl ik nadacht over het groote verzoenende Offer, gebracht door den Zoon van God, voor de verlossing der wereld, en de groote en wonderbaarlijke liefde, geopenbaard door den Vader en den Zoon door de komst van den Verlosser in de wereld, opdat door Zijn verzoeningswerk en door gehoorzaamheid aan de beginselen van het Évangélie, de mensch behouden mocht worden.

Terwijl ik zoo bezig was, gingen mijn gedachten naar de geschriften van den Apostel Petrus aan de oorspronkelijke heiligen verspreid door geheel Pontus, Galatia, Cappadocia en andere deelen van Azië, waar het Évangélie gepredikt werd na de kruisiging van den Heer. Ik opende den Bijbel en las het 3e en 4e

hoofdstuk van den eersten brief van Petrus en terwijl ik las, was ik meer dan ooit onder den indruk van de volgende woorden:

„Want Christus heeft ook ééns voor de zonden geleden, hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat hij ons tot God zou brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest. In denwelke hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water. (1 Petr. 3 : 18—20).

Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest. (1 Petr. 4 : 6).”

Terwijl ik deze dingen die geschreven zijn, overdacht, werden de oogen van mijn verstand geopend, en de geest van God rustte op mij en ik zag de legers der dooden, beide klein en groot. En zij waren allen in één plaats vergaderd, een ontelbaar aantal geesten der rechtvaardigen, die getrouw geweest waren in de getuigenis van Jezus, terwijl zij in sterfelijkheid leefden, en die een offer gebracht hadden in de gelijkenis van het groote offer van den Zoon van God, en geleden hadden in den naam van hun Verlosser. Alle dezen hadden het aardsche leven afgelegd, standvastig in de hoop van een roemrijke opstanding, door de genade van God den Vader en Zijn eeniggeboren Zoon, Jezus Christus.

Ik zag, dat zij vervuld waren met blijdschap en vreugde, zich tezamen verheugende, omdat de dag van hun bevrijding nabij was. Zij waren vergaderd, wachtende op de komst van den Zoon van God in de geestenwereld, om hunne verlossing van de banden des doods te verkondigen. Hun slapend stof zoude hersteld worden tot deszelfs volmaakte omlijsting, ieder been op zijn plaats, en de zenuwen en het vleesch daarop, opdat de geest en het lichaam vereenigd zij, om nimmer meer gescheiden te zijn, opdat zij een volheid van vreugde mochten ontvangen. Terwijl deze uitgestrekte menigte wachtte en converseerde, zich verheugende in het uur hunner bevrijding van de banden des doods, verscheen de Zoon van God, vrijheid verkondigende voor de gevangenen, die getrouw waren geweest en daar predikte Hij tot hen het eeuwig Evangelie, de leer der opstanding en de verlossing van den mensch van den val, en van persoonlijke zonden op voorwaarde van bekeering. Maar Hij ging niet naar de goddeloozen en onder de onbekeerden, die zichzelf in het vleesch verontreinigd hadden, werd Zijn stem niet gehoord, noch zagen de opstandigen, die de getuigenissen en de waarschuwingen van de oude profeten verwierpen, Zijn tegenwoordigheid, noch Zijn aangezicht. Waar deze waren, heerschte duisternis; maar temidden der rechtvaardigen heerschte vrede, en

de heiligen verheugden zich in hun verlossing, en bogen de knieën en erkenden den Zoon van God als hun Verlosser en Bevrijder van dood en de ketenen der hel. Hun aangezichten straalden en het schijnsel van de tegenwoordigheid van den Heer rustte op hen en zij zongen lofgezangen tot Zijn heiligen Naam.

Ik was verwonderd, want ik begreep dat de Zaligmaker ongeveer 3 jaren besteedde aan Zijn bediening onder de Joden en hen, die van het huis Israëls waren, trachtende het eeuwig Evangelie te onderwijzen en hen tot bekeering te roepen; en toch, niet-tegenstaande Zijn machtige werken en wonderen en verkondiging van de waarheid in groote macht en autoriteit, waren er slechts weinigen, die naar Zijn stem luisterden en zich verheugden in Zijn tegenwoordigheid en verlossing uit Zijn handen ontvingen. Maar zijn bediening onder diegenen, die gestorven waren, was beperkt tot den korten tijd, liggende tusschen de kruisiging en Zijn opstanding, en ik stond verbaasd over de woorden van Petrus, waar hij zegt, dat de Zoon van God den geesten in de gevangenis predikte, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, en hoe het mogelijk was voor Hem om aan deze geesten te prediken en het noodige werk onder hen te verrichten in zulk een korten tijd.

En wanneer ik mij verbaasde daarover, werden mijn oogen geopend en mijn verstand grooter en ik bemerkte dat de Heer niet persoonlijk onder de slechten en ongehoorzamen, die de waarheid hadden verworpen, ging om hen te onderwijzen; maar ziet, vanuit de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijn krachten en zond boodschappers uit, bekleed met macht en autoriteit en droeg hen op heen te gaan en het licht van het Evangelie te brengen aan diegenen, die in duisternis waren, ja, zelfs aan alle geesten der menschen. En aldus werd het Evangelie aan de dooden gepredikt. En de gekozen boodschappers gingen heen om den aangenamen dag des Heeren te verkondigen, en vrijheid af te kondigen voor de gevangenen die gebonden waren; ja, tot allen die zich van hunne zonden wilden bekeeren en het Evangelie aannemen. Op deze wijze werd het Evangelie gepredikt aan diegenen, die in hunne zonden gestorven waren, zonder een wetenschap van de waarheid of in overtreding, de profeten verworpen hebbende. Hun werd geleerd: geloof in God, bekeering van zonden, plaatsvervangende doop tot bekeering van zonden, de gave des Heiligen Geestes door oplegging der handen en alle andere beginselen van het Evangelie, die zij noodig hadden te weten om zich geschikt te maken geoordeeld te kunnen worden naar den mensch in het vleesch, maar te leven naar God in den geest.

En aldus werd het bekend gemaakt onder de dooden, beiden klein en groot, de onrechtvaardigen zoowel als de getrouwen, dat er verlossing gebracht was door het offer van den Zoon van God aan het kruis. Op deze wijze werd bekend gemaakt dat onze Ver-

losser Zijn tijd gedurende Zijn verblijf in de geestenwereld besteedde, door het onderwijzen en voorbereiden van de getrouwe geesten van de profeten die van Hem in het vleesch getuigd hadden, opdat zij de boodschap van zaligheid zouden brengen aan al de dooden, tot wie hij niet persoonlijk gaan kon, omreden hun op-roerigheid en overtreding, opdat zij door de bediening van Zijn dienstknechten Zijn woorden ook hooren mochten.

Onder de grooten en machtigen, die in deze uitgestrekte vergadering van rechtvaardigen verzameld waren, waren vader Adam, de oude van dagen en vader van ons allen, en onze moeder Eva, met vele van haar getrouwe dochteren die geleefd hadden door de eeuwen heen en den waren en levenden God aangebeden hadden. Abel, de eerste martelaar, was daar, en zijn broeder Seth, een van de machtigen, die het uitgedrukte beeld van zijn vader Adam was. Noach, die voor den vloed waarschuwde; Shem, de groote Hoogepriester; Abraham, de vader der geloovigen; Isaäk, Jacob en Mozes, de groote wetgever van Israël; Jesaja, die door profetie verklaarde dat de Zaligmaker gezalfd was om de gebrokenen van hart op te richten, vrijheid af te kondigen aan de gevangenen, en het openen van de gevangenis voor hen die gebonden waren, waren ook daar aanwezig.

Bovendien nog Ezechiël, wien in een visioen getoond was de groote vallei van gedroogde beenderen, die bekleed zouden worden met vleesch om wederom voort te komen in de opstanding der dooden, als levende zielen, Daniël, die voorzag en voorspelde het herstel van het Koninkrijk van God in de laatste dagen, om nooit wederom vernietigd of gegeven te worden aan een ander volk; Elias, die met Mozes was op den Berg van Verheerlijking en Maleachi, de profeet, die getuigde van de komst van Elia, — van wien ook Moroni sprak tot den profeet Joseph Smith — verklarende dat hij zoude komen voor den grooten en verschrikkelijken dag des Heeren, waren eveneens aanwezig.

De profeet Elia moest planten in de harten der kinderen de beloften gemaakt aan de vaders, vóórloopende het groote werk dat gedaan moest worden in de tempels van den Heer in de bedeeling van de volheid der tijden, voor de verlossing der dooden en de verzegeling van de kinderen aan hunne ouders, opdat de aarde niet met een ban geslagen zoude worden en geheel verwoest zoude zijn bij Zijn komst.

Alle dezen en vele anderen, zelfs de profeten die onder de Nephieten woonden en getuigden van de komst van den Zoon van God, bevonden zich onder de menigte en wachtten op hun bevrijding, want de dooden beschouwden de lange scheiding tusschen hun geesten en lichamen als een slavernij. Aan dezen onderwees de Heer, en gaf hen macht voort te komen, na zijn opstanding van den dood, om in te komen in Zijns Vader Koninkrijk, daar gekroond te worden met onsterfelijkheid en eeuwig leven, en voortaan hun

werken te vervolgen zooals beloofd door den Heer, en deelgenooten te zijn van alle zegeningen die in bewaring gehouden werden voor hen die Hem liefhebben.

De profet Joseph Smith en mijn vader, Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff en andere uitverkoren geesten, die bewaard waren om voort te komen in de volheid der tijden om deel te nemen aan het leggen der fondamenteu van het groote werk der laatste dagen, insluitende het bouwen van tempels en het bedienen van de verordeningen daarin voor de verlossing der dooden, waren alsmede in de geestenwereld. Ik merkte op, dat zij ook waren onder de edelen en grooten, die in het begin gekozen waren om leiders te zijn van de Kerk van God. Zelfs vóórdat zij geboren waren, ontvingen zij, met vele anderen, hunne eerste lessen in de wereld der geesten, en werden voorbereid om voort te komen in den bepaalden tijd van den Heer om in Zijn Wijngaard te werken voor de verlossing van de zielen der menschen.

Ik zag, dat de geloovige ouderlingen van deze bedeeuing, wanneer zij uit het aardsche leven gaan, hun werken voortzetten door het prediken van het Evangelie van bekeering en zaligheid, en het offer van den Eeniggeboren Zoon van God, onder hen die in duisternis zijn en onder de slavernij van zonde in de groote wereld van de geesten der dooden. De dooden, die zich bekeeren, zullen verlost worden, door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis van God, en nadat zij den penning voor hun overtreding betaald zullen hebben, en schoongewasschen zijn, zullen zij een belooning ontvangen naar hunne werken, want zij zijn erfgenamen van zaligheid.

Aldus was het visioen van de verlossing der dooden aan mij geopenbaard, en ik getuig en ik weet dat dit verslag waar is, door de zegening van onzen Heer en Verlosser, Jezus Christus. Amen.

JOSEPH F. SMITH.

Dit visioen van de verlossing der dooden werd den 31en October 1918 voorgelegd aan de Raadgevers van het 1e Presidentschap, den Raad der Twaalven, en den Patriarch en door hen éénparig aangenomen.

J. H.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE

— ASSISTENT: C. ZAPPEY

HET KASTEEL VAN CHILLON.

Genesteld aan den voet van de Zwitsersche Alpen, ver boven den zeespiegel, ligt het schoone Lemane Meer, of het Meer van Genève, zooals het gewoonlijk genaamd wordt, met haar turkooisblauwe wateren.

In sommige plaatsen rijzen de bergen bijna loodrecht naar omhoog, terwijl steile hellingen door wijngaarden bedekt worden. Hier en daar vindt men dorpen en kleine steden aan den oever en zonder twijfel is het meer één van de schilderachtigste plaatsen in de wereld.

In dit meer, niet ver van de stad Lausanne, ligt het oude en historische kasteel van Chillon, een massa torens op een massa rotsen, een overblijfsel van de vroegere eeuwen. Het tegenwoordige kasteel werd door Pieter van Savoy hersteld in de dertiende eeuw. Eerst werd het geheel als een versterking gebruikt, en bezat ook zijn gevangenis, kerkers en ondergrondsche tunnels, die als verblijf en strafplaats gebedigd werden voor diegenen die de wetten en de gevestigde godsdienstige gebruiken van de middel-euwen overtraden.

Het kasteel van Chillon werd beroemd door de gevangenschap en de tegenspoeden van Bonivard, den prior van St. Victor, een klein klooster in de voorstad van Genève, die met hart en ziel voor

de belangen van Genève streed tegen den bisschop en hertog van Savoy en een voorstander was om van de kerk van Rome te scheiden. Door zijn werkzaamheden vielen hem de haat en de gramschap van den hertog ten deel, welke hem gevangen nam en hem tezamen met zijn twee broeders in den kerker wierp, waar hij zes lange jaren verbleef.

In dezen kerker, zij waren ieder aan een afzonderlijken pilaar geketend, aanschouwde hij het langzame sterven van zijn geliefde broeders en leed veel zielskwellung, maar verloor nimmer het geloof in de gedachte dat ten slotte Genève de reformatie aan zoude nemen en vrijheid van geweten onder zijn volk gevestigd zoude worden. Men gevoelt, als men dezen ouden kerker betreedt, dat het bijna een heilige plaats is, heilig aan de herinnering en geloof van één welke vrijheid van ziel begeerde.

In deze dagen van vrijheid, van geestelijke vrijheid en vrijheid op allerhande gebied, zijn wij zoo spoedig gencigd om het lijden en de marteling van de roemrijke hervormers te vergeten, die insgelijks begeerden om God te dienen volgens de ingeving van hun geweten, maar zichzelf strijdende bevonden met een geduchten vijand, welke zich het recht toegeëigend had om de aarde te regeeren, want: „En aan hetzelfde werd macht gegeven om den heiligen krijg aan te doen, en om die te overwinnen; en aan hetzelfde werd macht gegeven over alle geslacht en taal en volk. En allen die op de aarde wonen, zullen hetzelfde aanbidden.” (Openb. 13:7).

Desondanks slaagden deze moedige mannen, die den brandstapel, de guillotine, het uiteenscheuren van het lichaam en andere vreeselijke straffen ondergingen, ten laatste om een grade van geloofsvrijheid teweeg te brengen, waaruit de veeltallige sekten van het moderne christendom geboren zijn! Men kan niet anders dan mannen zooals Bonivard, Luther, Calvijn, Swingley en anderen, welke zeer veel gedaan hebben om den mensch nader tot God te brengen door het licht hetwelk zij bezaten, niettegenstaande dat de tijd des Heeren nog niet gekomen was, hoog houden.

Maar in de 19de eeuw, de tijd van de Kerk, die in de woestijn vluchtte, alwaar zij een plaats had haar van God bereid, om te verblijven voor duizend tweehonderd zestig dagen (Openb. 12 : 6) is vervuld geworden en de Kerk van God is wederom voortgekomen met alle licht, wijsheid, kennis en inspiratie, waar de hervormers voor streden, maar zij heeft het niet overleefd zonder de marteling van haren Profeet en Patriarch die hunne getuigenissen met hun bloed verzegelden; niet zonder vervolgingen, verdrijvingen, het plunderen en verbranden van de huizen van hare leden, daden die nauwelijks overtroffen worden door de handelingen die gedurende de donkere eeuwen volvoerd zijn. Maar zooals het te allen tijde het geval is geweest, moet de waarheid strijden voor een bestaan tegen de machten van den booze en zelfs nu scharen vele van de navolgers van de hervorming en hunne leer, zich tegen het Evangelie van

Christus, het somtijds bijna verpletterende door de zwaarte van valsche voorstellingen en kwaadspreking, die zij tezamen hoopen, maar zooals Gods werk immer overwonnen heeft, zoo zal Gods boodschap aan de wereld en het Koninkrijk verwekt in de bedec-
ling van de volheid der tijden, ten laatste zegepralen, want het zal nimmer weer verstoord, noch aan een ander volk overgelaten worden, maar alle koninkrijken vermalen en te niet doen en zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan (Dan. 2 : 44).

Moge het, het groote voorrecht van ieder Heilige der Laatste Dagen zijn om door getrouwheid deel te nemen aan het voltooiën van Gods machtige deeleinden in de wereld en zich te verheugen in Zijn tegenwoordigheid als Hij alle vijanden onder Zijne voeten gesteld zal hebben.

CHAS. S. HYDE.

Verslag van de Amsterdamsche Conferentie.

„De tijd snelt als op vleug'len,
Hem houden kan men niet...”

Bovenstaande regelen zingen wij in één van onze schoone gezangen en deze woorden zijn zoo vol van waarheid als men den tijd berekent, niet alleen met uren, dagen en maanden, maar ook met conferentiën. De maanden snellen voorbij en het schijnt toe dat een halfjaarlijksche of jaarlijksche conferentie ternauwernood voorbij is, als de gelukkige tijd wederom aangebroken is om in dezelfde hoedanigheid te vergaderen. Een gelukkige tijd is het zonder twijfel en geestversterkend nog meer. Daarvan getuigt zonder twijfel de zoo juist gehouden Amsterdamsche conferentie van 16 September. Onder de leiding van den zeer bekwamen conferentie-president Johannes Noorlander, duidde deze conferentie op een overtuigende wijze aan, dat het werk in Amsterdam in belangstelling wint, hetwelk de volle vergaderingen ten duidelijkste aantoonde.

Zaterdagmiddag werd als gewoonlijk een zendelingenvergadering gehouden, waar 37 zendelingen en de president der Zending en zijn vrouw tegenwoordig waren. De zendelingen getuigden van de waarachtigheid van het werk, waarin zij arbeiden. De zendings-president sprak de zendelingen toe, besprak de regelen van de zending en gaf nuttige wenken en leeringen in het algemeen.

Zondagmorgen 10 uur was de zaal reeds gevuld vóór begonnen werd. Er werd geopend door het zingen van lied 63. Gebeden door ouderling Richard van den Berg van Haarlem. Het Haarlemsche zangkoor zong „Morgenlied”. Conferentie-president Johannes Noorlander verwelkomde de aanwezigen en sprak zijn blijdschap uit om zoovelen tegenwoordig te zien, waarna ouderlingen John Veth

van Leiden, Martinus Groen, conferentie-president van Arnhem en Jacob J. de Brij, conferentie-president van Rotterdam, over het voortbestaan, het aardse leven en het plan van zaligheid spraken. Zij brachten op schoone wijze uit wat het Evangelie, het zogenoemde Mormonisme, voor de menschheid doet.

Een quartet van Haarlem gaf een lofzang ten beste en zuster Lanora S. Hyde, echtgenoot van president Hyde, zong met gevoel een zeer schoonen solo.

Tot slot zong het Haarlemsche zangkoor Psalm 42 en ouderling Mark J. Hampton van Apeldoorn, eindigde door dankzegging.

Zondagmiddag halfdrie werd er wederom vergaderd. De vereenigde zangkoren van Amsterdam en Haarlem zongen lied 66. Gebeden door Albert J. Bogedahl van Den Haag. Lied 171 werd nu door de zangkoren gezongen. Hierna werd het H. Avondmaal bediend, waarna de autoriteiten der Kerk werden voorgesteld en op de gebruikelijke wijze werden ondersteund.

Conferentie-president Johannes Noorlander was de eerste spreker. Hij zette duidelijk uiteen, de vrijheid die het Evangelie brengt en toonde de aanwezigen met schriftuurplaatsen aan, op welke wijze die vrijheid verkregen wordt.

Ouderlingen Herman Johnson, Jacobus den Os, Frank J. Murdock en Walter G. Perkins zongen een quartet, hetwelk door alle aanwezigen zeer op prijs werd gesteld.

Ouderling Charles S. Hyde, president der Nederlandsch-Belgische Zending, sprak de vergaderden toe en bracht hun onder het oog dat wij een getuigenis van het Evangelie ontvangen, als wij gewillig zijn om de geboden te onderhouden en nauwkeurig in de paden van den Vader wandelen. Spreker las verzen 6, 7, 8, 10, 11 en 12 uit lezing 6 van de Leer en Verbonden voor, hetwelk prachtig het punt verklaarde en een ieder lezer van „De Ster” zoude wel doen door deze verzen over te lezen.

In deze vergadering zong zuster Verbruggen een solo, waarna dankzegging uitgesproken werd door ouderling E. Orval Carstensen van Utrecht.

Zondagavond, de zaal was wederom meer dan gevuld, zong het zangkoor van Amsterdam lied 200. Ouderling Hilbertus Noorda van Amsterdam, smeekte een zegen af. Het Amsterdamsche zangkoor zong een Engelschen lofzang.

Ouderling Bowa de Vries, conferentie-president van Groningen, sprak een zeer sterke getuigenis uit over de waarheid, die geopenbaard is in deze der laatste dagen en onderwees in krachtige woorden de heiligen en vrienden de leeringen van den Zaligmaker.

Een solo werd door zuster Verbruggen gezongen, die begeleid werd door den heer Drost op de viool en broeder Schooneveld aan het orgel. Een woord van dank aan den heer Drost voor zijn schoon snarenspeel en welwillende medewerking is hier wel op zijn plaats.

Ouderling Cornelius Zappey, ass.-redacteur van „De Ster”, toonde door eenige welgekozen voorbeelden aan, hoe de woorden van den Zaligmaker letterlijk vervuld worden, die Hij sprak over de teekenen Zijner tweede komst en de voleinding der wereld.

De president der zending, Chas. S. Hyde, de laatste spreker van deze zoo bijzonder geslaagde conferentie, sprak over het sterfbed van zijn enigsten zoon en toonde aan dat al is het vreeselijk te moeten scheiden van geliefden, het meer verkieselijk is om in reinheid en kuischheid te sterven dan te leven gelijk de jongeling deed, waarover ouderling Zappey gesproken had. In welsprekende woorden werd nu de geschiedenis van Joseph Smith verhaald en hoe hij geroepen werd door God. De vervolging die hem ten deel viel, omdat hij beweerde een visioen gehad te hebben en geroepen te zijn door God om Zijn groot werk te beginnen. Door vele voorbeelden uit de Schrift werd aangetoond, dat als God een dienstknecht van noode had, dat Hij hem riep en zoo ook in deze dagen riep Hij den jongeling en Joseph antwoordde: „Hier ben ik, Heere”; gewillig om het werk te doen wat hem op de schouders geplaatst zoude worden. Al ontzegt de wereld het recht aan God om van den hemel te spreken en profeten te roepen en aan te stellen om Zijn groote doeleinden teweeg te brengen, zij is toch niet bij machte het werk van God in zijn vooruitgang tegen te houden en zullen de menschen toch gedwongen zijn om de wetten Gods, door den profeet Joseph opnieuw aan de wereld gebracht, te gehoorzamen, willen zij zalig worden en terugkeeren in Gods Koninkrijk.

De heer Drost gaf nu nog een violsolo, waarna alle aanwezigen „Dat 's Heeren zegen op u daal” zongen. De dankzegging werd uitgesproken door ouderling Jacobus den Os van Rotterdam en deze zoo schitterend geslaagde Amsterdamsche conferentie was geëindigd.

Dit verslag zoude niet volledig zijn als er geen melding werd gemaakt van den feestavond, aangeboden door de Amsterdamsche „Dramaticclub”. Maandagavond, een dag na de groote conferentie, gaf deze club, waarop de Amsterdamsche gemeente en zendelingen met recht trotsch kunnen zijn, een uitvoering, die bovenmate geslaagd genoemd mag worden. Het tooneelstuk, hetwelk opgevoerd werd, was getiteld „Na Lange Jaren”. De spelers en speelsters oogstten welverdienden lof dien avond en de zedings-president, die met zijn vrouw de voorstelling bijwoonde, was een en al waardeering voor het genoten genoegen.

Deze Amsterdamsche tooneelvereniging werd 19 Juni 1923 opgericht met de medewerking van ouderling Francis de Brij. Het is de eenigste vereniging van dien aard in de zending en zal zonder twijfel navolging vinden in de groote vertakkingen van de Kerk in Nederland. Deze club heeft ten doel om gezellige avonden voor de leden der gemeente te organiseeren. Broeder H. Schilperoort is

aangewezen als regisseur. Het ledenaantal is 25 en er is een eensgezinde, gezellige samenwerking.

De eerste uitvoering werd eenigen tijd geleden gegeven ter gelegenheid van het vertrek van ouderling Hendrik Landwaard naar Zion. Ook toen was het een zeer geslaagde avond. De vereniging staat onder de directe leiding van conferentie-president Johannes Noorlander en gemeente-president Francis de Brij.

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE OPVOLGING IN HET PRESIDENTSCHAP DER KERK.

(Vervolg.)

Bovendien waren Hyrum Smith en Sidney Rigdon raadgevers van den President en bij zulk een aanstelling zouden zij zonder twijfel gevraagd zijn geworden om behulpzaam te zijn in het verordineeren, en er zoude een verslag daarvan in de boeken van de Kerk gemaakt zijn. In andere woorden, het zoude op een officiële wijze gedaan zijn en niet in een hoek. Deze medegevangenen van den Profet en den Patriarch, zelfs Lyman Wight inbegrepen, wisten niets van een dergelijke aanstelling, roeping of verordening af, terwijl zij in de Liberty-gevangenis waren. Geen verslag werd er gemaakt van een zoodanige gebeurtenis en dat een dusdanig zegenen niet heeft plaats gevonden, in of kortelings nadat zij uit deze gevangenis kwamen, is zeer klaar bewezen door het feit, dat Sidney Rigdon 8 Augustus 1844, terwijl hij zijn eisch voor de „voogdijschap” van de Kerk indiende, verklaarde dat er geen opvolger van Joseph Smith kon zijn. Het is alzoo zeer duidelijk dat deze uiting een later invallende gedachte was wat Lyman Wight betreft, als men het feit in oogenschouw neemt, dat op dien gedenkwaardigen 8sten Augustus 1844, hij alzoo stemde om de Twaalf Apostelen als het presideerende quorum en Presidentschap van de Kerk te ondersteunen. (Geschiedenis van de Kerk van 8 Augustus 1844.) Als een zoodanig iets had plaats gevonden, zouden Sidney Rigdon en Lyman Wight zeker en zonder twijfel het herinnerd hebben op dien dag. Maar zij waren niet alleen onwetend aangaande zulk een gebeurtenis, maar elk volgde een lijnrecht tegenovergestelde richting dan die van dezen zoogenaamden zegen. De geheele levenswandel van Caleb Baldwin en Alexander McRae protesteeren alzoo tegen de verklaring van Lyman Wight.

De getuigenis van James Whitehead is als volgt:

„Ik herinner mij de vergadering, die in den winter van 1843 te Nauvoo, Ill., voor den dood van Joseph Smith, gehouden werd, waar de aanstelling door hem, Joseph Smith, voor zijn opvolger gemaakt werd. Zijn zoon Joseph werd als zijn opvolger gekozen. Joseph Smith deed het woord. Joseph en Hyrum Smith, John Taylor en eenige anderen, die ook over het onderwerp spraken, waren tegenwoordig; ik veronderstel dat er 25 in de vergadering waren. In deze vergadering werd Joseph Smith, de

tegenwoordige presideerende amtenaar van de eischende kerk (Gereorganiseerde Kerk), door zijn vader als zijn opvolger gekozen. Hij werd in deze vergadering verordineerd en gezalvd. Hyrum Smith, de Patriarch, zalfde en Joseph, zijn vader, zegende hem en Newel K. Whitney goot de olie op zijn hoofd en hij werd terzijde gezet om zijn vaders opvolger in ambt te zijn, bezittende alle machten, die zijn vader bezat. Ik ben niet bij machte om alle personen op te noemen die tegenwoordig waren, er waren er velen. John Taylor en Willard Richards, zij waren twee van de Twaalven, Ebenezer Robinson was tegenwoordig en George J. Adams, Alpheus Cutler en Reijnolds Cahoon. Ik kan ze niet allen noemen; ik zelf was daar alzoo."

Newel K. Whitney, John Taylor, William Richards en Reijnolds Cahoon verlieten de Kerk niet en kwamen met de Twaalven naar Utah. Hun geheele levenswandel protesteert tegen deze valsche verklaring van James Whitehead. Zij ontkennen dat ooit zulk een verordineering heeft plaats gevonden. Ebenezer Robinson ontkent het eveneens en na het martelaarschap volgde hij Sidney Rigdon en vereenigde zich later met de Whitmerites. Als George J. Adams tegenwoordig was bij een zoodanige gelegenheid, was hij het spoedig vergeten, want na het martelaarschap volgde hij James J. Strang en erkende hem als den wettelijken opvolger van den Profect Joseph Smith en was zelfs de man die Strang tot „koning" kroonde op Beaver Eiland. Alpheus Cutler ontkent eveneens dat zoiets plaats vond. Ik zal zijn getuigenis voorlezen. Dit is de verklaring van Abraham Kimball, zijn kleinzoon:

Vader Cutler zeide:

„Ik weet dat Brigham Young Joseph Smith's wettelijke opvolger is, en ik heb het altijd geweten. Maar de reden, waar ik nu vandaag ben, is, omdat ik niet geleid kon worden, maar moest leiden. Ik heb mijn loopbaan doorloopen en moet het noodlot ontmoeten en ik weet wat mijn vonnis zal zijn, want ik stierf eens zoo zeker als iemand kan sterven. En ik ging naar het rijk der geesten en aanschouwde de kroon die ik zoude dragen als ik getrouw zoude zijn en het oordeel, hetwelk ik zoude beërven, als ik faalde. Ik smeekte of ik mocht verblijven. Mij werd medegedeeld, dat ik nu niet kon vertoeven, maar terug moest keeren en zondaars tot bekeering roepen. En mijn eerste woorden die ik sprak, toen ik terugkeerde, waren tot Sidney Rigdon, die zich over mij henen boog: „Sidney, bekeer uzelve van uwe zonden, anders zult gij verdoemd worden." Hij vervolgde: „Ik weet dat Mormonisme waar is. Ik weet dat Heber C. Kimball uw en Isaac's vader is en dat hij een goede man is. Nu, ik wensch dat gij Isaac met u medeneemt en naar uw vader terugkeert en getrouw aan Mormonisme blijft en nimmer ontrouw wordt, want het zal u en allen die gewillig zijn het te volgen tot aan het einde hunner dagen, bewaren en verhoogen in het Koninkrijk van God." Hij schreide gelijk een kind, hetwelk mijn oogen vochtig maakte. Na zichzelf hersteld te hebben, vervolgde hij door te zeggen: „Nu, mijn jongen, ik wensch één gunst van je te vragen en dat is dat ge nimmer, zoolang als ik leef, aan het volk, hetwelk ik leid, wilt openbaren wat ik je vandaag heb verhaald, daar gij, jongens, hengaat en ik afhankelijk ben van het volk voor mijn onderhoud." Ik beloofde hem, dat ik zijn verzoek zoude nakomen. Toen liet hij mij gaan om bezoeken af te leggen.

„Nu, mr. Wilcox (E. S. Wilcox) en vrienden, ik verkeer in een toestand dat ik iedere minuut geroepen kan worden om mijn God te ontmoeten, daar ziekte aan mijn arm lichaam knaagt, ik bijna een geraamte gelijk en

mijn vleesch spoedig door de wormen doorknaagd zal worden, maar ik getuig tot u voor mijn God, dat de verklaring die ik gemaakt heb van Alpheus Cutler's belijdenis, juist is en zoo nauwkeurig als ik haar in woorden uit kan drukken." (Saints Herald, Deel 52 : 255.)

(Wordt vervolgd.)

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst: ouderlingen Ezra W. Taylor, Luther H. Crockett, Asael J. Smith, Johannes D. Springer, Alfred D. Lindberg en Merlin W. Sant.

Conferentie-Aankondiging.

De groote Groningsche Conferentie zal 14 October gehouden worden.

Des morgens 10 uur, groote openbare vergadering.

Des namiddags half drie, een vergadering voor de leden der Kerk.

Des avonds 7 uur, een groote openbare vergadering.

Zaal: Schuitediep.

Zaterdagnamiddag 3 uur, zendelingenvergadering.

Voor de Zendelingen.

WORRYING ABOUT IT.

The hardest work you ever do
Is worrying about it.
That makes an hour resemble two,
Is worrying about it.
The time goes mighty slowly when
You sit and sigh and sigh again,
And think of the work ahead and then
Keep worrying about it.
Just buckle up and buckle in
Quit worrying about it.
By work, not worry you will win.
Quit worrying about it.
A task is easy, once begun,
It has its labor and its fun,
So grab ahold and do it son,
Quit worrying about it.

INHOUD.

Conferentie-toespraak van President Anthony W. Ivens blz. 285	Oorsprong van de „Gereor- ganiseerde Kerk" „ 298
Visioen van de verlossing der dooden „ 288	Aangekomen „ 300
Het Kasteel van Chillon . . „ 293	Conferentie-Aankondiging . „ 300
Verslag van de Amsterdam- sche Conferentie „ 295	Voor de Zendelingen . . . „ 300